

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **D. D. H.**, narozen „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
toho času Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,**

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2019, č. j. KRPU-197319-29/ČJ-2019-040022-SV-ZZ,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ve znění doplnění žaloby podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 11. 2019, č. j. KRPU-197319-29/ČJ-2019-040022-SV-ZZ, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce, které nastalo dne 6. 11. 2019 v 13:45 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě ve znění doplnění žaloby uvedl, že žalovaný nesprávně posoudil využitelnost zvláštních opatření dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Hodnocení žalovaného považuje žalobce za zjevně nesprávné a zavádějící. Žalovaný principiálně odmítá využitelnost zvláštních opatření pro absenci důvěry k žalobci. Žalovaný vycházel výlučně z té skutečnosti, že žalobce před svým posledním opuštěním území České republiky, tj. před listopadem 2016 porušoval zákon o pobytu cizinců a následně se dopustil trestněprávního jednání v Dánsku. Žalobce poukázal na časový odstup od předchozího nelegálního jednání a na skutečnost, že v Dánsku uložený trest odnětí svobody vykonal a na území České republiky nepřicestoval nelegálně, nýbrž sem byl předán dánskými orgány. Poukázal na skutečnost, že trestní soud v České republice nedospěl k závěru, že je na místě aplikovat vazební stíhání, tedy nedospěl k závěru, že by se mohl žalobce před svým eventuálním trestním stíháním skrývat, vycestovat nelegálně z území České republiky nebo v trestním jednání pokračovat. Při hodnocení údajného úmyslu žalobce vycestovat do jiného členského státu Evropské unie žalovaný zjevně zcela zaměnil specifickou situaci žalobce, který byl do České republiky vydán po výkonu trestu z Dánska, s „obvyklou“ situací předání nelegálního migranta, který byl zadržen orgány sousedního státu bezprostředně po překročení české státní hranice. Žalobce trval na tom, že jeho situace je naprosto odlišná. Trval na tom, že z jeho chování z doby před více než třemi lety nelze dovozovat, jak se zachová v současnosti. Zdůraznil, že hodnověrně označil adresu, kde by se mohl na území České republiky zdržovat a uvedl, že jeho cílem je návrat do Vietnamu. Žalovaný tak dle žalobce nesprávně vyhodnotil jeho údajnou neochotu vrátit se do Vietnamu. Rovněž trval na tom, že nikdy neuvedl, že bude mařit eventuální rozhodnutí o správním vyhoštění a bude se správním orgánům vyhýbat. Všechny důvody, kterými žalovaný odůvodnil své rozhodnutí, se týkaly minulosti žalobce a nelze je dle jeho názoru označit za aktuální. Žalovaný tak své rozhodnutí dle žalobce založil na zcela neaktuálních a nepoužitelných informacích a skutečnostech, které nemohou poskytnout relevantní východisko pro vyhodnocení možnosti uložení zvláštních opatření v době vydání rozhodnutí. Dále zdůraznil, že při svém zajištění disponoval jistou finanční částkou, kterou by mohl uhradit alespoň základní ubytovací potřeby. Navíc označil důvěryhodnou adresu, kde by mohl pobývat u svého bratra a švagrové, kteří by mu beze sporu byli schopni pomoci se zajištěním materiálních potřeb.
3. Na podporu svých tvrzení poukázal žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011-57.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapituloval předcházející správní řízení a navrhl žalobu zamítnout. Žalovaný zdůraznil, že důvěryhodnost žalobce je značně oslabena jeho jednáním v minulosti, kdy si vědomě přisvojil identitu jiné osoby a na základě padělaného dokladu s identitou jiné osoby a vyměněnou fotografií získal oprávnění k pobytu v České republice a další doklady. Žalobce téměř po celou dobu pobytu na území České republiky neoprávněně pobýval vědomě a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

úmyslně pod falešnou identitou. Žalovaný zdůraznil, že žalobci nebyl vytýkán neoprávněný vstup na území České republiky, nýbrž mu byl vytýkán neoprávněný pobyt plynoucí z úmyslně zneužití identity jiné osoby, kterou si přivlastnil. Poukaz žalobce na skutečnost, že v rámci trestního stíhání nebyla na žalobce uvalena vazba, považuje žalovaný za irrelevantní, neboť každý z těchto institutů omezení osobní svobody sleduje jiný cíl a jsou pro jejich uložení zcela odlišné důvody a podmínky jejich využití. Žalovaný rovněž poukázal, že obě omezení osobní svobody se vykonávají v naprosto odlišných zařízeních a v naprosto odlišných režimech.

5. Žalovaný trval na tom, že nedůvěryhodnost žalobce je stále aktuální a žalobce neskýtá žádnou záruku, že by dodržel povinnosti stanovené zvláštním opatřením. Zdůraznil, že žalobce vystupoval po mnoho let před správními orgány vědomě a úmyslně pod zneužitou identitou jiné osoby. Dále poukázal na skutečnost, že ani současná identita žalobce není žádným způsobem ověřena nebo doložena.
6. Dále žalovaný uvedl, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalobce neprokázal, že by disponoval takovou finanční hotovostí, která by pokryla záruku a ani do doby vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebyla finanční záruka složena. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že žalobce v předmětném soudním řízení žádal soud pro nemajetnost o osvobození od soudních poplatků, přičemž prohlásil, že je zcela bez prostředků. Tento rozpor dle žalovaného dále prohlubuje žalobcovu nedůvěryhodnost.

Správní spis

7. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl předán dánskou stranou českým orgánům k eskortě z Dánska. Byl eskortován na letiště Václava Havla v Praze a následně byl zadržen v rámci trestního řízení. Rozhodnutím soudu byl následně propuštěn ze zadržení a byl zadržen cizineckou policií. V úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 6. 11. 2016 a při výsledku účastníka řízení, o kterém byl dne 7. 11. 2019 vyhotoven protokol, žalobce shodně uvedl, že jeho skutečná identita je D. D. H., což je jméno, pod kterým jej znají jeho přátelé a rodina. Na toto jméno mu byl vydán cestovní doklad, na základě kterého přicestoval v roce 1988 do České republiky za prací. V roce 1992 vycestoval do Německa, kde požádal o azyl. V roce 1994 přicestoval z Německa zpět do České republiky. V té době získal cestovní pas jiného svého krajana (jméno Ch. H. N.), ve kterém vyměnil fotografii za svou. Na základě takto pozměněného dokladu mu byly následně vydány na falešnou identitu nové doklady pro pobyt na území České republiky i další doklady jako řidičský průkaz či doklad o pojištění. Na tuto falešnou identitu si zřídil i bankovní účet. Pod touto falešnou identitou žil žalobce na území České republiky až do roku 2016, kdy odcestoval do Dánska, kde byl zadržen pro držení návykové látky a odsouzen ke třem letům odnětí svobody. Po odpykání trestu byl eskortován do České republiky.
8. Do protokolu o výsledku účastníka řízení pak žalobce dále uvedl, že jeho bývalá družka s dcerou žijí v Německu. S dcerou je v telefonickém kontaktu a před svým uvězněním se s ní pravidelně vídal. Uvedl dále, že na území České republiky má bratra a švagrovou. K dotazu na majetkové poměry uvedl, že vlastní pouze vozidlo Audi A3 rok výroby asi 2000. Současně však uvedl, že má dostatečné množství finančních prostředků pro návrat do Vietnamu a prostředky na zajištění ubytování má k dispozici. Finanční prostředky ve výši 325 000 Kč odpovídající kauci nemá k dispozici, ale uvedl, že je možné, že by tuto částku mohl zajistit. Uvedl, že by na území České republiky mohl bydlet u švagrové na adrese „X“.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

9. Žalobce dále do protokolu uvedl, že v návratu do Vietnamu mu nic nebrání a nic mu tam nehrozí a chce se tam vrátit. Řízení o správním vyhoštění bylo s žalobcem zahájeno dne 7. 11. 2019.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně vyjádřili souhlas.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
12. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl dle § 75 odst. 1 s. ř. s. v době rozhodování žalovaného, dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
13. Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je *policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
14. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je
- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,*
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo*
- c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.*
15. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

16. Při svých úvahách, zda žalovaný správně postupoval, když neuložil zvláštní opatření místo zajištění žalobce, vycházel soud z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, a ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34 (dostupné na www.nssoud.cz), z nichž vyplývá, že má-li být využito mírnějších prostředků než zajištění, a to zvláštních opatření, musí být dán předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 283/2016-31, v němž je uvedeno: „*Uložení zvláštních opatření proto musí být upřednostněno před zajištěním. Zároveň však uložená zvláštní opatření musí být skutečně účinná. NSS dovodil v řadě rozhodnutí, že volba mírnějších opatření, než je zajištění cizince, mezi něž lze řadit také zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na určité předpoklady. Cizinec musí být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření a zároveň nesmí existovat důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Předpokládá se, že cizinec bude při realizaci tohoto opatření se správními orgány spolupracovat a případnému výkonu správního vyhoštění se nebude vyhýbat. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince.*“
17. V předmětné věci není sporu o tom, že žalobce nebyl způsobilý žádným relevantním dokladem doložit svou totožnost. Nezpochybňoval, že od roku 1994 vystupoval na území České republiky pod falešnou identitou a pod touto falešnou identitou si nechával vystavovat od správních orgánů doklady. Pod falešnou identitou vystupoval vědomě a úmyslně. V době vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalobce nedisponoval žádným dokladem opravňujícím jej k pobytu na území České republiky. Žalobce v minulosti nelegálně vycestoval do Německa, kde žádal o mezinárodní ochranu a následně pod falešnou identitou cestoval do Dánska, kde se dopustil trestné činnosti související s drogovou problematikou. Z výše uvedeného dle soudu jednoznačně vyplývá, že důvěryhodnost žalobce ve vztahu k správním orgánům je značně snížena. Žalobce svým předešlým jednáním jednoznačně prokázal, že vůbec nerespektuje právní normy, a to nejen právní normy týkající se úpravy pobytu cizinců na území Evropské unie, ale i právní normy trestněprávní. Lze tedy předpokládat, že by mohl nerespektovat právní opatření směřující k ukončení jeho nelegálního pobytu a k jeho návratu do země původu. Předchozí přístup žalobce k porušování právních norem neskýtá dle soudu žádnou záruku, že žalobce bude plnit povinnosti uložené správním orgánem a dle soudu existuje nebezpečí, že by žalobce mohl ztěžovat nebo mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nebezpečí opuštění území České republiky po případném propuštění dle soudu zvyšuje i skutečnost, že na území Spolkové republiky Německo pobývá dcera žalobce, se kterou žalobce udržuje styky. Důvěryhodnost žalobce byla dle soudu jeho předchozím jednáním natolik otřesena, že na důvodnosti jeho zajištění nemohla nic změnit ani skutečnost, že žalobce uvedl konkrétní adresu, na které by měl zajištěno ubytování na území České republiky u své údajné švagrové. Existuje dle soudu vysoké nebezpečí, že by se žalobce mohl skrývat na neznámých místech, vycestovat mimo republiku či jinak mařit výkon případného správního vyhoštění. K poukazu žalobce, že z jeho jednání před vycestováním do Dánska nelze dovozovat, jak se zachová v současnosti, soud uvádí, že naopak právě předchozí jednání žalobce jednoznačně poukazuje na nedostatek respektu žalobce k právním normám upravujícím jednání cizinců i ochotu pro zisk páchat trestnou činnost. Právě z předchozího jednání žalobce na rozdíl od jeho tvrzení, která mohou být ryze účelová, lze nejlépe vyhodnotit důvěryhodnost cizince ve vztahu k účelnosti případných zvláštních opatření. Ve vztahu k možnosti využití finanční záruky soud konstatuje, že z výpovědi žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v rámci správního řízení jednoznačně vyplývá, že finanční prostředky ke složení záruky k dispozici neměl a tvrzení, že by možná byl schopný předmětné finanční prostředky opatřit nijak neupřesnil a před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí předmětné finanční prostředky nepředložil. Tvrzení žalobce v tomto směru lze považovat za účelové, a to zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, jak správně poznamenal žalovaný, kdy žalobce v rámci soudního řízení ve vztahu k žádosti o ustanovení právního zástupce prohlásil, že je zcela bez prostředků. S ohledem na vše výše uvedené tak soud dospěl k závěru, že žalovaný správně posoudil skutečnost, že podmínky pro uložení zvláštního opatření tak nebyly v případě žalobce dány a žalovaný dle soudu postupoval ve věci zcela správně. Tvrzení žalobce, že se chce vrátit do země původu, považuje žalobce za účelové tvrzení, které nemohlo rozptýlit obavy správních orgánů, že existuje nebezpečí, že by žalobce mohl ztěžovat nebo mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Pro úplnost soud podotýká, že poukaz na skutečnost, že na žalobce nebyla na územní České republiky uvalena soudem vazba, je nutno zdůraznit, že vazba v rámci trestního řízení má zcela odlišnou úpravu a vykonává se v zařízeních s diametrálně odlišným režimem. Zajištění cizince nelze s režimem vazby a důvody pro její uvalení vůbec porovnávat.

18. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
19. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 17. prosince 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)